

Разходка с влак

ЛОКОМОТИВЪТ ВЕТЕРАН (06.09.2019 г.) - ПРАЗНИЧНО ПЪТУВАНЕ

Мечтите на Човек се сбъдват, когато желанието за тяхното осъществяване е силно и постоянно. Обичам Природата – част съм от нея. Обичам пътуването, защото ми носи радост и удовлетворение от срещи с нови хора, нови преживявания, опознаване на нови места, срещи с Природата и нейните чудеса. България, благодарение на специфичния си агроклимат, е богата на красиви планини и гори, пълни с ценна растителност и животински свят.

Една от мечтите ми е на път да се осъществи, което ме прави много щастлива – пътуване с теснолинейката по божествените планински местности, по трасето гара Септември/Добринище.

Обявата на БДЖ ме накара да засияя от радост. „БДЖ започва продажбата на билети за атракционното пътуване по теснолинейката между Септември и Велинград по повод Деня на Съединението на България на 6-и септември“.

Веднага се озовах на централна жп гара София. Разочарованието ми беше голямо – билетите свършили. Само за ден, изкупени всичките билети?

- А откъде мога да закупя два билета – бях „поразрошила“ групата на приятелки, колежки, познати, за да си създам приятна компания. Накрая проф. Веси Кънчева, най-добрият химик, когото познавам, от другия край на жицата ми казва: „ - Леле, Славеее, от кога си мечтая за това пътуване“, което ме зарадва много. Вълнението е двойно по-красиво, споделено с близък приятел, особено като видиш радостните звездички в блестящите очи на човека близо до тебе. И радостта от впечатляващата красота на Природата е по-трайна и по-запомняща се.

- От касата на НДК можете да си закупите билети – не дочаках да чуя какво още ми каза касиерката на гаровото гише... вече бях хукнала... на лов за билети. Обедната горещина на деня не ми попречи да отида до НДК. Но... отново разочарование – съботен ден... касата не работи. Значиии... в понеделник.

Рано сутринта в понеделник се наредих една от първите пред бюрото. Не съм обърнала внимание, че то отваря по-късно... важното е, че бях от първите. Бавно е обслужването, справки по телефона с гара Варна и т.н.

- Моля Ви, два билета за празничната теснолинейка от Септември до Велинград – изрецитирам аз, като че ли някой ще ме изпревари...

- За 6 септември? – пита касиерката, като че ли ще има друг празничен влак-теснолинейка. Потвърждавам и притеснително преглъщам с мисълта „ами... ако и тука да са се свършили билетите“.

- Останали са последните два билета – отдохнах си, потвърдих закупуването им. Закупих и два билета за възможно най-ранния влак от София за Септември, за да успеем да направим спокойна връзка с теснолинейката по посочения празничен маршрут.

Излязох от бюрото с възможно най-щастливата, доволна от свършеното, моя характерна усмивка. С такава радост съобщих на Веси, че съм успяла да взема билети и то последните два, като че ли запазени специално за нас двете. Чух радостното възклицание на приятелката ми от другия край на жицата, с думи за благодарност.

С нетърпение очаквахме настъпването на деня, с психическата нагласата за едно незабравимо пътуване. На един от най-българските празници – 6 септември, Денят на Съединението на България – значим национален празник за нас, българите.

Пътуваме с Веси, с бързия влак от София за гара Септември и все ни се струва, че влакът се „влачи“ много мудно и все поглеждаме часовниците на мобилните си телефони, от страх дали няма да изпуснем връзката на гара Септември. Пристигаме точно на време.

„Нашият влак“ вече е композиран на втори коловоз в очакване да поеме цялото вълнение на пътуващите, за да им покаже божествената красота на планинските хребети, скали, вековните борове, завой, наклони и изкачвания... всеки с уникалната си красота.

Поздравления от административното ръководство на ЖП Управление София, гара Септември и Велинград към празнуващите-пътуващи с празничната влакова композиция на теснолинейката Септември-Велинград. Тържествено, както подобава на голям и стойностен празник прозвучаха празничните думи.

„Съединението на Княжество България с Източна Румелия. Една голяма дата, която кара Българите да се чувстват горди. Първоначално Съединението е било обявено за 15 септември 1885 г., но поради избухналите бунтове в Панагюрище, Пазарджик, Сливен, Чирпан, Пловдив, Голямо Конаре, Конуш и много други места, съединението става факт още на 6 септември (18 септември по нов стил) 1885 година, когато Източна Румелия се отцепва от Османската империя и се обединява с Княжество България, противно на решенията на Великите сили на Берлинския конгрес. С Манифест, княз Александър I Батенберг към българския народ, провъзгласява Съединението на Княжество България с Източна Румелия. Сливането на Северна и Южна България е утвърдено окончателно едва с признаването на българската независимост през 1908–1909 г. Една съществена, важна дата за България, призната за Национален празник“.

Духът български, винаги висок и непоклатим, витаеше обзет от радостно вълнение. Люшна се, надало радостни възгласи, пъстрото мнозинство от млади и стари, жени, мъже и навсякъде щъкащи весели деца, музика звучи празнична и тържествена.

Композицията „Ретро влакът“ ни чакаше – шестте вагона, като че ли току що бяха боядисани в тъмно зелен цвят, с очертани бели рамки на прозорците, разположени по две тройки в хоризонтална редичка, в горната половина на стените на вагоните. Локомотивът беше прикачен и чакаше търпеливо пътниците си. Машинистите усмихнати и приветливи, с празнично настроение, готови за тръгване...

На перона „уредници“ посочват вагона, в който трябва пътниците да заемат местата си.



В празничния ден пътническата влакова композиция беше теглена от парен локомотив 609-76, доставен у нас точно преди 70 години. Този локомотив е полско производство (1949 г.) и веднага е въведен в експлоатация по теснолинейните железопътни линии.

И днес, 70 години след първата му експлоатация, той, реставриран последно преди 15 години, е в движение и ще пропътува с възторжените си пътници по трасето Септември-Добринище, с тази разлика, че поради ограниченото време, необходимо и за връщане на пътниците-гости по места, композицията ще се движи само до Велинград и обратно.

Изненадата ни беше приятна – вагоните чисти, застлани с червени килимчета по пътеката между седалките, прозорците с блестящо чисти стъкла, за добра видимост.

От двете входни врати на всеки вагон стоят усмихнати момичета и момчета, насочват всеки пътник да заеме определеното му място, посочено в закупения билет.

Сребърното менче с натопена китка здравец, завързани с червен конец, плисна бистрата вода с пожелание за “добър път“ чисто по български обичай!

Локомотивната свирка, с пискливия си глас, точно в 10:30 часа предупреди пътниците, изпусна кълбо черен, лютив дим и ... железните колелета се затъркаляха лениво, бавно...и не след дълго гара Септември остана зад нас.

Шест вагона с по 150 пътници с радостни възгласи известиха началото на пътуването ни с празничната композиция, теглена от локомотива – 70 годишен ветеран, който набираше скорост, толкова, колкото беше във възможностите му. Движеше се тържествено, с достойнството на годините си, с отговорността за човешките животисъдби, които толкова години е превозвал и продължава да вози...

Промушваше се „старецът“ по тесните каньони, спускаше се надолу, изкачваше с пухтене височините, пълзеше между високите скали и планински хребети, движеше се бавно, даваше ни възможност да се насладим на красотата на Природата, на причудливите форми на скалите, обветрени от бурите и посечени от бесните дъждове, бури и градушки, които карат и чукарите да потреперят от страх пред силата им.

Есента беше настанила своята многоцветна палитра по дърветата, които привличаха погледите ни със златисто-жълтия си цвят на листата, в по-ниските части на планината. Гордите борове, които целогодишно запазват одеждите си, ни приветстваха със зелените си клони, люлеещи се от силните ветрове. И растения, и скали тържествуваха и придаваха допълнителна възторженост на пътуването ни.

Скъп спомен от минали години бяха и железните открити площадки – връзка между вагоните на влака. Върнаха ме в детските години, по Добруджа... пътуването ни от Добрич (Голбухин) на площадките между вагоните, които се люлееха и скърцаха жестоко... и като че ли искаха всеки момент да ни изхвърлят между релсите...но тогава кой ти мислеше за това... слизахме почернели от саждите на локомотива, но щастливи и весели ...ех, младост!



На всеки завой локомотивът предупредително „изпищяваше“ с пронизителния глас на свирката си, пускаше големи черни кълба лютив дим, който бавно се стелеше, пълзейки по скалите нагоре. Някои облаци черен дим бяха толкова гъсти, че закриваха слънцето за кратко. А как лютеше този черен гъст дим? Припомних си аромата и лютивината му от...

И на всеки завой, и през целия път, на всеки прелез със спуснати бариери от спрелите автомобили хората излезли на асфалтирания път поздравяваха пътниците на този необикновен празничен влак, теглен от най-стария локомотив, пропътувал това разстояние за първи път преди седемдесет години.

- Наближаваме малка гарова спирка, на която влакът ще спре за кратко – обясняват вежливите, усмихнати деца, застанали прави до вратите на вагона – препоръчваме ви да не слизате, престоят е кратък, перонът е прекалено малък, вагоните са извън него и ще ви бъде трудно после да се качите и да заемете отново местата си, защото стълбите остават много високо. Но вие ще си прецените дали да слизате или да се въздържите – дадоха

право на избор от страна на пътуващите. Естествено, ние по-възрастните не посмяхме да слезем, за да няма неприятни инциденти след това.

- След половин час ще бъдем на спирка Долене. Там престоят е около половин час, локомотивът ще зарежда с въглища и ще имате възможност да слезете, да се поразходите, да си направите фотосесия и да се насладите на хубавия, слънчев и топъл ден – беше допълнително обяснено. Младите, приветливи човечета обясняваха подробно в отговорите си на зададените въпроси от страна на любопитните пътуващи.

Появиха се млади мъже, носещи пакети с минерална вода. За всеки от пътниците имаше по едно красиво малко шишенце с минерална вода „Велинград“ с рН 9.2, т.е. с алкална реакция, подходяща за обстановката, при която по неволя вече сме вдишали киселини от лютивия дим.



- Спирка, Долене – обявиха младите “екскурзоводи“. Изсипа се народ на перона, усмихнати и радостни хора с фотоапарати и фотокамери въоръжени. Чуваха се гласчетата на малките деца, придружавани от родители. Денят беше слънчев и топъл – поръчан точно за това специално пътуване. Гарата чиста и подредена. Грижовните стопанки, добри и сърдечни, показаха топлите си български сърца чрез разцъфтелите цветя: гладиOLI, далии, рози, бели и червени трендафили и др.



Порадвахме се на слънцето, наблюдавахме зареждането на локомотива с “твърдо гориво“ и не усетихме кога набързо изтече определеното време.

Локомотивът изсвири предупредително-подканващо и всички пътници бързахме да заемем отново местата си. Бавно и с достойнство ветеранът отново потегли, влачейки след себе си шестте си вагона с хиляда пътници, коментиращи грижите, положени за нас, за да бъде пътуването ни приятно, комфортно и незабравимо!

Два часа и половина пътуване до Велинград. Възхищавахме се на красотите на Природата. Според най-разпространената легенда в Родопите е роден митичният певец Орфей, който омайвал с вълшебната си музика хора и животни. Разходката сред природата винаги е приятна, а днешната разходка с теснолинейката беше превъзходна.



Два часа и половина до Велинград. Снимката на „Ветерана“ в цялото си тогавашно и сегашно величие видяхме на стената на гара Велинград, над билетните каси. Празничната композиция, движеща се с 25-30 км в час, ни даде възможност да се насладим на Природата, благословена с Божествената си красота.



Гара Велинград ни посрещна със слънце и народни хора, в 13:00 часа, с площад препълнен с хора-посрещачи. Чувахме се музиката. Хубави балканджийки-български момичета, облечени в красиви народни носии с българско взем, се носеха леко в ритъма

на музиката на оркестъра, чиито удари на тъпана, съхранили в гласа си типичния тежък, силен характер на българина, се чуваха отчетливо и ясно.

Посрещане на гости по чист български обичай - с хляб и сол, за „Добре дошли, скъпи гости!“, с топли думи, с българско гостоприемство и български отворени сърца, пълни с доброта. Сърцата ни заиграха в такта на музиката, с радост и с голямо удоволствие тропнахме си българско хоро и ние.

- Имате на разположение за разходка и разглеждане на Велинград цели три часа – съобщил началникът на празничния влак.

- Тръгваме точно в 16:30 часа. Бъдете точни. Чака ни път до Септември, а има хора, които след това ще пътуват до София и до друга градове на страната ни.

Точно в уречения час пътуващите заехме същите места, локомотивът-ветеран даде сигнален знак и тръгна, за да отнесе възторжените си пътници, напълнили душите си с красотата на България, до гара Септември.

Младите „екскурзоводи-уредници“ бяха по местата си, момчетата минаха отново и раздадоха малките шишенца с минерална вода „Велинград“...

Измина един слънчев, пълен с радостни преживявания прекрасен, празничен ден, който завинаги ще съхрани красотата на родните български планини, в нашите души.

Щастливци сме ние българите. И имаме право на това. Красива е Родината ни. Имаме с какво да се гордеем. Пътуването с теснолинейката по маршрута Септември-Добринище влезе в класацията за десетте най-добри пътувания с влак в Европа, направена от престижното британско издание The Guardian.

Родопската теснолинейката на България е сред десетте най-добри пътувания с влак в Европа наравно с Финландия, Чешката република, Германия, Испания, Ирландия, Люксембург, Франция и Швейцария, при което, пътуването е оценено сред най-заслужаващите в цяла Европа, защото красотите на Родината ни, добротата и гостоприемството български са пословични и уникални.

Поради големите наклони и завой, линията към Велинград/Добринище не е изградена за скоростно пътуване на влакове, но гледката носи своята невероятна красота и 78 мили Божествена, Българска Благословия.

Можем само да видим във въображението си каква красота е през пролетта, когато новият живот експлодира в зеленината на Природата, когато потъне в цвят и опияняващ аромат, и през зимата, когато е навалял пухкав, бял сняг.

Завърши един незабравим ден, който ще ни топли години наред с красотата на нашата скъпа, родна, българска Природа и добротата на българския благ характер!

Един прекрасен спомен за едно невероятно пътуване ще остане завинаги запечатан от обектива на фотоапаратите и фотокамерите при пътуването ни на този велик за България ден. Ще остане завинаги и в съзнанието и ще топли душите ни.